

Крім того доцільним буде проведення заходів, щодо централізації банківської системи країни на час кризи, потрібно дотримуватися нормативних термінів документообігу, маючи на увазі неухильне здійснення комерційними і інвестиційними банками розпоряджень Центрального банку по пріоритетності і пільговості кредитування регіонів, галузей, підприємств [3].

Отже, на сьогочасному етапі розвитку суспільства інфляція – один із найхворобливіших і небезпечних процесів, що негативно позначаються на фінансовій, грошовій й економічній системах в цілому. У сучасних умовах в Україні для здійснення виваженої антиінфляційної політики слід здійснювати прогнозування інфляційних процесів, розробляти і реалізовувати валютну політику в галузі курсоутворення, організації руху іноземної валюти, її залучення до інвестиційного процесу, організувати її конвертацію у вітчизняну грошову одиницю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Григораиш Т.Ф. Проблеми та перспективи подолання інфляції в Україні / Т.Ф. Григораиш, Я.А. Соломка, М.С. Русакевич // Економічний простір. – 2013. – № 79. – С. 55-68.*
2. *Кравченко К. С. Проблеми інфляції в ринковій економіці й антиінфляційна політика держави // Економіка. Фінанси. Право. – 2012. – № 8. – С. 8-11.*
3. *Сухань В. О. Антиінфляційна політика в системі макроекономічного регулювання / В. О. Сухань // Економіка: проблеми теорії та практики- 2010.- № 250.- Дніпропетровськ: ДНУ.- С. 37-45.*

Перепічка Богдана Богданівна, студентка 3 курсу,
Фурса Тетяна Петрівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів,

ОСНОВНІ МОДЕРНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Сьогодні модернізація чинної системи державного фінансового контролю в Україні є одним із пріоритетів державного управління, вона є складним соціальним феноменом, що включає суб'єкт, об'єкт, предмет, принципи, методи і механізми контролю, також нормативно-правову базу та багато інших складових.

В Україні система управління характеризується розбалансуванням як прямих, так і зворотних зв'язків. Адже в країні склалася розгалужена, проте недостатньо мобільна та дієздатна система органів державного фінансового контролю, що не забезпечує належного рівня фінансово-бюджетної дисципліни у державі. Це є наслідком низки проблем, які створюють тенденції до зростання кількості та обсягів порушень законодавства у використанні бюджетних коштів. Вирішення проблем державного управління обумовлює необхідність подальшого удосконалення системи державного фінансового контролю як важливої умови економічного зростання країни й зміцнення державності [1].

Основними проблемами фінансового контролю являється: недосконалість нормативно-правового забезпечення діяльності суб'єктів контролю; недосконалість організаційної структури контролю; відсутність єдиної інформаційної та методологічної бази контролю, що ускладнює досягнення його загальної мети.

Дані проблеми можна вирішити визначивши напрями удосконалення, які забезпечать розвиток складових елементів у системі державного фінансового контролю [2].

Можна виділити такі основні напрями удосконалення організаційно-правового механізму державного управління сферою державного фінансового контролю:

- створення єдиної правової бази розвитку системи державного фінансового контролю, законодавче закріплення за його суб'єктами відповідних функцій;
- формування нових і вдосконалення діючих методик та процедур державного фінансового контролю;
- забезпечення координації діяльності органів внутрішнього та зовнішнього державного фінансового контролю через запровадження єдиної інформаційної бази;
- поліпшення матеріально-технічного і фінансового забезпечення функціонування системи державного фінансового контролю тощо.

Ще однією важливою вимогою щодо побудови ефективної системи державного фінансового контролю є створення в державі автоматизованої інформаційно-аналітичної системи на основі сучасних інформаційних технологій, яка призначена для збирання, зберігання, пошуку та видачі інформації про всі здійснені контрольні заходи та їхні результати, тобто для систематизації даних контролю та узагальнюючого висновку [2, с.3].

Система державного фінансового контролю повинна відповідати вимогам економічної ефективності, тобто витрати на контроль не повинні перебільшувати очікуваних збитків через відсутність контрольних заходів [3].

Необхідно встановити процедури, що визначають характер, масштаби, періодичність і час проведення контрольних заходів. При цьому необхідно враховувати, що єдина система державного фінансового контролю – це складна багаторівнева система, утворена низкою підсистем, кожна з яких має власну структуру й логіку розвитку [4, с.110].

Система забезпечення ефективної діяльності органів державного фінансового контролю повинна базуватися на вимогах:

- комплексність і пріоритетність;
- якісне інформаційне забезпечення;
- економічна ефективність;
- єдність і оптимальний рівень централізації її організаційної структури;
- підконтрольність кожного суб'єкта державного фінансового контролю;
- безперервність розвитку та вдосконалення контролю;
- компетентність і сумлінність контролерів.

Можна зробити висновок, що система державного фінансового контролю в Україні не має достатнього правового, організаційного, інформаційного, інституційного та методологічного забезпечення. При Європейському напрямі реформувань недоліки організації та функціонування державного фінансового контролю можливо вирішити шляхом вдосконалення діяльності органів фінансового контролю, підвищення рівня культури державного управління, та свідомості суб'єктів господарювання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Офіційний сайт Державної аудиторської служби України [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://www.dkrs.gov.ua/kru/uk/index>.*

2. Бардаш С. В. Підходи до побудови концепції національної системи економічного контролю [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Menedzhment/2010_11/bardach.html.
3. Германчук П. К. Державний фінансовий контроль : ревізія та аудит / П. К. Германчук, І. Б. Стефанюк, Н. І. Рубан, В. Т. Александров, О. І. Назарчук. – К. : НВП “АВТ”, 2014. – 424 с.
4. Микитюк І. Основні вимоги до побудови єдиної системи державного фінансового контролю / І. Микитюк // Світ фінансів. – Випуск 2 (7). – 2016. С.109-113.

Ковальчук Олександр Володимирович, магістр 1 курсу
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів

ТРАНСФОРМАЦІЯ БОРГОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Боргова політика України на сучасному етапі характеризується відсутністю систематизованості, плановості, а процес регулювання державного боргу – суперечливістю, неефективною дією різних елементів його несформованого механізму. Ефективне управління державним боргом в умовах нестабільності світової фінансово-кредитної системи вимагає перегляду напрямів вітчизняної боргової політики, дія якої на сучасному етапі має спрямовуватися на економічну безпеку України.

Проблеми боргової політики держави висвітлювалися в численних публікаціях провідних зарубіжних вчених, зокрема Р. Барро, Д. Бьюкенена, А. Вагнера, Дж. Кейнса, Д. Рікардо, П. Самуельсона, Дж. Стігліца, У. Томпсона, Ф. Фрідмана. Теоретичним і практичним питанням управління та обслуговування державного боргу присвячені роботи українських дослідників: О. Барановського, В. Гейця, І. Луніної, В. Козюка, В. Федосова, О. Царука.

Державний борг є не лише засобом залучення коштів для фінансування державних потреб, але й важливим інструментом фінансової політики держави, необгрунтоване використання якого може призвести до суттєвих ускладнень, у т.ч. до загострення фінансової кризи [4].

Згідно з п.2 ст.18 Бюджетного кодексу України загальний обсяг державного боргу та гарантованого державою боргу на кінець бюджетного періоду не може перевищувати 60% річного номінального обсягу валового внутрішнього продукту України, а відповідно до Маастрихтського договору для країн ЄС встановлено і розмір бюджетного дефіциту — 3% ВВП [5].

У кризових умовах кредити міжнародних фінансових організацій є майже єдиним доступним методом фінансування найнеобхідніших витрат держави без використання емісійних важелів. Однак викликають занепокоєння обсяги приросту зовнішніх зобов'язань України та відсутність продуктивної основи для обслуговування накопичених боргів. Стрімке нарощення заборгованості за кредитами міжнародних фінансових організацій може породжувати загрози неплатоспроможності держави і виникнення кризи платіжного балансу в період погашення накопичених боргів.